

Una lletra emocionant

Sr. Dr. En J. M.

Barcelona, 6 de febrer de 1926

Benvolgut company i bon amic: M'adreço a vós que teniu hourós càrrec dins la collectivitat mèdica perquè em feu la mercè de sincerar-me davant tots els companys, si no se'm veu enlloc sempre que es reuneixen, i si no prenc mai part activa en els actes collectius.

Vós que sabeu, i no d'ara, el meu delicat estat de salut, ja els podeu fer present que, malgrat ésser entusiasta de l'Associació, del mutualisme i de la marxa ascendent del Sindicat, no he pogut fer més que de número i des de casa enllaminir-me en el triomf obtingut pels companys que, abnegats i amb fe, treballen pel millorament i benestar de la classe mèdica catalana. Col·legiat i sindicat, associat dels metges de llengua catalana, no he pogut concórrer a cap Congrés dels celebrats; no m'he inscrit al segur de Vida perquè no vull enganyar a ningú i pel meu estat patològic sé que no em pot admetre cap associació d'assegurances.

Més de trenta anys he exercit la carrera, amb la màxima honorabilitat que he sabut; la consciència no em remordeix d'haver fet cap tort a ningú; si, inconscientment, he causat alguna molèstia a qualsevol company, demano em sigui perdonada. He viscut modestament del meu treball; i ara, ja fa temps, si tingués de viure del meu guany, com a metge, degut a no poder tre-

ballar, no podria de cap manera. Per les meves necessitats, que són poques i modestes, em penso tenir-ne prou per fer els mitjans d'allargar la vida dins les xacres cada dia més accentuades que sofreixo. Penso, en el vinent exercici econòmic, retirar-me del tot: no prendre patent, tancar casa i anar-me'n a viure definitivament fora de Barcelona, vegetant i cuidant-me. Abans, emprò, m'és necessari fer un examen de la meua situació econòmica i arranjar-me un pressupost, amb les meves disponibilitats, fet el qual, si m'és possible, contribuiré, en quant pugui, a la bella obra projectada d'assolir el *Casal del Metge*, que desitjo, encara que jo no pugui veure-ho, que pogueu fruit-lo radiants de satisfacció, ben gran, ben vistós, ferm i formós, per hostatjar-hi dignament l'ànima mèdica catalana, i ben agermanada i unida la gran família dels metges d'aquesta terra, pugui viure-hi eternalment, vida de progrés, vida de satisfacció moral i material.

Si el meu nom no ha figurat encara en les llistes de subscripció, no és, doncs, per manca de voluntat, que li tinc tota. Tan prompte em sigui possible, jo vos prometo contribuir a l'obra amb tant com pugui.

Perdoneu-me, bon amic i company, aquests desfogaments propis de qui, tenint un gran cor, es veu reduït a estar-se inactiu i inútil mentre altres treballen amb tanta fe com èxit creixent, i als quals de bona gana acompanyaria. Déu vos ho pagui!

Maneu el sempre vostre, J. C.